

НАРОДЕН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

1-ва БЪЛГАРСКА ФАБРИКА ЗА ЦЪРКОВНИ УТВАРИ „Св. ЦАРЪ БОРИСЪ“ — Казанлъкъ

Известява на всички СВЕЩЕНИЦИ и ЦЪРКОВНИ НАСТОЯТЕЛИ, че изработва всички видове църковни УТВАРИ: **поликсели, одежди, вкопи, отдѣлни иконостаси, цѣли темпла,** изобщо всичко нужно за украсата на нашата православна църква. Приема ангажименти за **пълната украса на нови храмове**, при **НАЙ-ИЗНОС И УСЛОВИЯ И ЦЕНИ.**

Преимущество на нашите УТВАРИ, най-главно, сж тѣзи, че сж строго канонически издържани и съдържатъ дълбоко **религиозни елементи.** Не сж допуснати никакви елементи на ЗАПАДНАТА църква, нито иматъ ДОМАШЕНЪ характеръ, а всичко е строго православно. Всичко се изработва не отъ случайни майстори, а отъ **специалисти** въ руски, старобългарски църковни стилове отъ **никелированъ месингъ съ позлата.**

Привличаме вниманието, че нашите МЕТАЛИЧЕСКИ ПОЛИЕЛЕИ сж сжщата форма на тия, които красятъ катедралата „Св. Александъръ Невски“ въ София и само това е достатъчно за подкрепа гореканзаното. СЪГЛАСИЕТО на ПОЛИЕЛЕИ сж съ **разкошна** металическа никелирана конструкция и кристални стъкла.

Ето защо, за **Великденските празници**, преди да направите поржките си, обърнете се за всичко нужно въ **ФАБРИКАТА**, която ще ви го достави по желание.

Нуждающитъ се църкви отъ **утвари, одежди, полиелеи, кандила, икони, хоругви, рапиди и пр.** се умоляватъ да направятъ веднага поржките си, за да могатъ да се изпълнятъ за до празниците.

Предупреждаваме, че нашето производство не е **случайно** или **временно**, нито **събирано** отъ разни краища и изработвано отъ **невежи** майстори, а е **постоянно и фабрично** и за това, въ всѣко отношение — **КАНОНИЧЕСКО ИЗДЪРЖАНЕ, ХУДОЖЕСТВЕННОСТЪ, СОЛИДНОСТЪ, ЦЕНА И пр. стои вънъ отъ всѣка конкуренция.**

ОТЪ ФАБРИКАТА.

Дирекция на Постройките за Водоснабдяване на Безводния Дели-Орманъ — Гр. Шуменъ.

Обявление № 189

На 11-я день следъ публикуване на настоящето въ в. Народенъ Будителъ, въ 16 часа въ помѣщенieto на Дирекцията на постройките за водоснабдяването на безводния Дели-Орманъ, гр. Шуменъ, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ **изсичането** на изключената отъ обекта на горското стопанство **гора**, нахояща се въ мѣстността „Топалъ Османъ Чаиржъ“—Джигелска община, отъ около 396 декара.

За правоучастие въ търга се изисква 20,000 лв. залогъ. Предложенията ще се приематъ само до 16 часа, следъ което никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържнитъ книжа сж на разположение на интересующитъ се въ Дирекцията и общинското управление на с. Джигелъ.

21 мартъ 1928 год.гр. Шуменъ.

Отъ Дирекцията

Горчиви, но вѣрни думи.

Миналата недѣля, въ театръ „Одеонъ“ въ Шуменъ, държа речъ подглаватарь на патриотичната организация „Родна Защита“, г. **Чаракчиевъ**, отъ София. Рѣдко директоръ въ Шуменъ е казалъ речъ, нито правдива и по-затрогваща сърдечето на българина отъ тази, която Циговори отъ 10½ до 12 часа г. Чаракчиевъ. Той очерта тежкото положение, въ което е изпаднала нашата страна. Каза, че въ страната на българитъ, свободното отечество, добруватъ „чужденцитъ“, а страдатъ българитъ. Съобщилъ задачите и целитъ, които си е поставила организацията „Родна Защита“. Каза, че тя цели да организира най-здравата частъ отъ народа въ единъ мощенъ съюзъ, който да дава въ собствената си страна за по-вече зачитане правата на българитъ, за насаждане на рели-

гиозенъ и общественъ моралъ въ тази страна, любовъ и насърчение къмъ родната индустрия, занаяти, земледѣлие, ограничение правата на нахални чужденци, изравняване и миръ между класи, съсловия и партии. Опроверга мнението, че „Родна Защита“ е организация, дадена въ услуга на днешната управляюща партия. Изказа погнуса отъ развилнялото се партизанство въ нашата страна и пр.

Много силенъ бѣше ораторътъ, когато посочваше отрицателни черти въ българския характеръ. Съ факти изъ българската история отъ най-старо до най-ново време той посочи колко много ние българитъ сме наивни и слѣпо вѣрваме на чужденцитъ, колко пжти въ историята сме проливали кръвта си за успѣха на съседни народи. Посочи на нашата глупава обич

къмъ всичко чуждо, Щомъ видимъ чужденецъ, особно ако ни кажатъ че е знатенъ и ученъ, ние си изгубваме ума по него. Първата ни работа като срещнемъ чужденецъ е да си чупимъ езика, за да говоримъ на неговия езикъ, като смѣтаме съ това да му се харесаме и да се покажемъ предъ другитъ за културни хора, макаръ да знаемъ 3 думи отъ чуждия езикъ. Това е гламавщина. Ако по това се цени културата на човѣка, цариградскитъ хамали трѣбва да бждатъ най-културнитъ хора, защото говорятъ по 10 езици.

Г-нъ Чаракчиевъ съобщаваше все по-тъжни и тъжни факти изъ живота на нашето племе, извикани отъ отрицателнитъ наши черти. Ние сме народъ съ слабо национално самочувствие. Ние сме били и днес сме торъ за разтежа на съседнитъ народи. Съ исторически данни той доказа, че Ромжия е израстнала като отдѣлна нация като е асимилирала милиони българци. Сърбия сжщо. Предъ носа ни за 50 години сърбитъ претопиха моравската долина, Пиротъ, Нишъ, Враня. Сжщото вършатъ сега въ Царибродско, Македония и пр. Но има нѣщо по печално. Въ свободна България днесъ власитъ увеличаватъ и засилватъ своя народъ. Видинскиятъ край бърже се порожичва. Покрай Дунава цѣли околии незнаятъ една българска дума. Тамъ се назначаватъ учители власи, свещеници власи, кметове власи, стражари власи, бирници власи, адвокатитъ говорятъ влашки, търговцитъ сжщо, окол. началници сжщо, политическитъ агитатори говорятъ речитъ си на влашки. Тѣ бързатъ и се надпреварятъ да научатъ влашки, защото не ще бждатъ избрани. Напоследъкъ Ромжия е обърнала внимание на този край. Въ Букурещкия университетъ сж настанени 300 младежи, взети отъ видинския край дали нотариално задължително, че следъ завършване университета ще се върнатъ въ Видинския край. Само следъ 10 — 15 години този край, ако не се взематъ мѣрки, ще бжде порожиченъ и Ромжия ще предава претенции надъ него. Добруджа отива, бърже се претопява. Ами тукъ въ Шуменско? 50 години турцитъ живѣятъ въ свободна България, а незнаятъ 5 български думи. Нѣщо по-вече. Кемалъ паша въ Турция разгони всички ходжи и мюфтии. За тѣхната издръжка той не дава единъ скупенъ левъ

Хубавъ е Божиятъ святъ. Тѣй безгранична и необятна е прелестта му! Богъ грѣе въ всички създания. И азъ дия тихо кжтче, дете да мѣля молитвата си.

И това кжтче искамъ да бжде моя домъ.

* * *

Най-настлвниятъ човѣкъ — билъ той князь или селенинъ — е този, който намира спокойствие въ своето огнище.

Гете.

А ние тукъ въ България? **Държавниятъ бюджетъ всѣка година дѣли 4½ милиона лева за издръжка на мюфтии и ходжи.** Освенъ това **се даватъ отдѣлни субсидии, за издръжка на турски семинарии.** Ние се боимъ да не би да се свършатъ турскитъ ходжи — единъ страхъ, какъвто Кемалъ паша оставна е престаналъ да има. А защо вършимъ всичко това тогава, **когато Кемалъ паша затвори всички български училища и прогони българитъ изъ Турция и обезлюди Тракия?** Когато ромжнитъ обезлюдяватъ Добруджа, като сѣчатъ и горятъ живи всички по-буди българци? Всичко това върши нашето **вулгарно партизанство**, вършатъ го всичкитъ ни управляющи партии **за бюлетината** — за да спечелятъ „благоволенieto“ на власи и турци и да изтрѣгнатъ гласовѣтъ имъ при изборъ. **Партизанството копаетъ гроба на България! Долу вулгарното партизанство!**

Докато **за стражаритъ** се иска вече да иматъ петокласно образование, **за да стане нѣкой народенъ представителъ, се иска само да знае да подписва името си.** Не е нужно да е свършилъ даже и I отдѣление. И тия хора, често корумпирани партизани, управляватъ България. **Искаме цензъ за народния представителъ.** Да бжде той образованъ и съ високъ моралъ човѣкъ. Долу невежеството и демагогията!

Такива и още много, твърде много, правдиви, но парливи думи каза г. Чаракчиевъ, постоянно прекъсванъ и накрай изпратенъ съ най-бурни ржкоплѣскания. **Дали нашата кмета България ще се отърве, наистина, най-после отъ невежеството, партизанството и демагогията? . . .**

МЕДИЦИНСКИ.

Тежката анемия и новото ѝ лѣчение.

До скоро време медицината бѣше слабо въоръжена да се бори съ тежки анемии, а безпомощна въ борбата си съ една особена форма на анемия — пернициозната анемия, която винаги за кратко време погубваше своитъ жертви. Желѣзото, арсеника, вкарването на чужда кръвъ, можеха само да отложатъ за кратко време печалния край на тия болни.

Новото лѣчебно сръдство, което обогати медицината съ едно силно оржие противъ тежкитъ анемии, дойде отъ Америка и както сръдството противъ захарната болестъ, е пакъ отъ животински произходъ. Това мощно ново лѣ-

карство е обикновенния черенъ дробъ, телешки или говежди, варенъ или печенъ.

Първитъ опити сж направени върху кучета, на които е отнето много кръвъ. Тия, които сж хранени съ черенъ дробъ, бърже достигнали предишната си сила и кръвта имъ била отново наваксана а другитъ, които не яли черенъ дробъ, бавно се поправяли и нѣкои отъ тѣхъ измърѣли. Отъ тогава почва и научното прилагане на черния дробъ като лѣкарство на анемията въ Америка, а въ последно време и у насъ. Резултатитъ и у насъ сж много окуражаващи и сръдството обикновено и лесно

находимо, Заедно съ черния дробъ се даватъ зеленчуци и плодове въ голѣмо количество. Употрѣбенieto на черния дробъ 250 грама дневно трѣбва да продължи съ месеци, за да има резултатъ. За да пощадатъ своитъ болни отъ еднообразието и голѣмото количество на тая чернодробна храна, въ Европа сж фабрикувани специалитетите, които въ малко количество съдържатъ силата на действие на голѣми маси черенъ дробъ, но сжщо и тѣхната цена.

Картината, която ни дава лѣчението съ черенъ дробъ на тежки анемии, е много интересна. Червенитъ кръвни тѣла, които сж 4,500,000 сръдно въ кубически милиметъръ кръвъ на здравъ човѣкъ, спадатъ до два, даже и до единъ милионъ. Подъ влияние на системното лѣчение съ черенъ дробъ, количеството имъ се увеличава и достига близо до нормалното число, даже и го надминава при продължително лѣчение. Задуха, сърцебиенето, паренето на языка, а най-главно, безапетитието на анемицитъ сжщо изчезватъ. Често у тежкитъ анемично болни въ млада възраст се забелезва побляване на косата, както и преждевременно застарѣване. Подъ влиянието на черния дробъ, не само че коситъ спиратъ да побляватъ, но даже американски лекари сж наблюдавали тѣхното почерняване.

Поради тия качества, черния дробъ ще стане народно лѣкарство, което заедно съ съдържащата желѣзо зелена коприва на пролѣтъ може да спаси отъ смъртъ много тежко болни отъ анемия.

Начина на действие на черния дробъ върху анемиата е още неизвестенъ. Много автори се стараятъ да обяснятъ това действие.

Изглежда най-вѣроятно, че черния дробъ дава на организма веществата, които му липсватъ, за да може костния мозъкъ да се възбуди и образува по-вече червени кръвни тѣла. Не трѣбва да забравяме и голѣмата хранителност на черния дробъ, богатъ съ бѣлтѣчни вещества и захаръ, на които откривачитъ на лѣчението сж отдали погрѣшно на първо време действието му.

Д-ръ П. Дечевъ

Асистентъ при Вътрешната университетска клиника—София.

Скици отъ Родината.

Изъ гр. Шуменъ

Студена мартенска нощ. Чудна и дивна баба Марта! Нима не знае, че зимата по нашия край трае до Малкия Сѣчко? Пъкъ и дървата отдавна се привършватъ, а тя сега завила, записукала, като че ли желае да стигне дъртия си багю. Както и да е. Тая нощ, срещу 18-й, температурата бѣ 12 подъ нулата. Жива душа не се мѣркаше по улицата къмъ 11 часа посрѣдъ нолунощъ. Студъ! Улица „Царь Освободителъ“, хе тамъ къмъ Чобанската махла, скоро следъ залѣзъ слънце се приютява, а къмъ 9—10 часа, уморенитѣ отъ дневния трудъ хорица, лесно се предаватъ въ обятията на съня. Само прозорцитѣ на многото кръчми ярко свѣтятъ и предаватъ бурния глъчъ и пиянскитѣ пѣсни на къснитѣ посетители. Изъ тия кръчми много вино се точи и пие, много домове се затриватъ, много сълзи се предизвикватъ — много мъжки се създаватъ. Кръчмаритѣ сж неѣзнателни убийци въ стремежа за обезпечението си. Когато подъ звуковетѣ на тѣпана и кларнето пияча пие отъ димящия алкохолъ, тогава кръчмаря забива ножъ въ крехкото тѣло на слабоото икономически семейство на самозабравилия се пияница.

Тая нощ съседната кръчма се изпражваше много рано. Една жена на около 35 год. съ две малки дечица, и тримата зѣзнеши, стояха предъ кръчмата. Тя чакаше своя съпругъ, а тѣ своя „татко“. Тя бѣ по налѣми, а тѣ по чорпани. Тя посинѣла се превиваше край прозореца, а тѣ плачейки дърпахъ роклята на майка си. Тя не се решаваше да го извика. Той обезумялъ вече отъ пиене, излѣзе, като трѣшна вратата на кръчмата. Тя го присрещна съ молба да си отидатъ вече въ къщи, а той и изрева да се маха отъ очитѣ му и да иде тамъ откъдето е дошла. Децата писнаха. Студа се усилваше. Поставия стражаръ съ бавенъ ритѣмъ се движеше изъ улицата понаправление къмъ тѣхъ. Неговиятъ натѣкнатъ на пушката ножъ ясно отражаваше еле кричещата свѣтлина, а тежкиятъ му ботушъ скриптѣше надъ мразовития снѣгъ. За моментъ настаналото затишие се нарушаваше само отъ болезненото

хъркане на пияния. Той не искаше да слуша ни жена, ни деца, нито пъкъ дошлия при него полицай. Той викаше протестираше за всичко. Следъ половинъ часъ, по силата на стражарския прикладъ, той закриви по ул. „Три Светители“ и, поткрепявъ пакъ отъ жена и деца, трѣгна къмъ дома си... къмъ къщата си, която отдавна бѣ забравилъ, която бѣ оставилъ безъ хлѣбъ и дѣрва, отъ която бѣ отнелъ всѣко спокойствие и радостъ. Жалко българско семейство! И по рано азъ гледахъ жена по налѣми да ходи до кръчмарскитѣ прозорци, наблюдавахъ невръстни деца да се мѣркатъ насамъ натамъ, дирейки своя баща, но тая нощ азъ така се запознахъ съ тѣхъ нея и него, щото тѣ вѣчно ще

Д-ръ Франкъ Крейнъ

Най-богатия човѣкъ въ свѣта

Най богатия човѣкъ е свободенъ отъ робството на прищевитѣ.

Той често кѣпе душата си. Има хора, които никога не разсѣбличатъ душата си — поне да я омиятъ отчасти, ако не я окъпятъ изцѣло.

Той не позволява на влеченията си да диктуватъ въ избора му.

Той не е боленъ; нито е гладенъ; нито е преситенъ.

Той работи, за да живѣе. Да подавашъ, или подарявашъ на човѣка, значи съзнателно, или не, да го лишишъ отъ първата му радостъ.

Той знае кога и какъ да се забавлява

Той изпитва въ едно, или пъкъ въ нѣколко нѣща интелектуаленъ ентузиазъмъ, напримеръ: въ шахматъ, старогръцки, ботаника и пр.

Той прочита книгитѣ съ написаното и по коритѣ имъ.

Той е старомоденъ въ принципѣ си; днешенъ въ мненията си и далече напредъ въ неговитѣ идеали.

Той се приспособява къмъ обстановката.

Той излиза изъ скръбта благороденъ, изъ удовольствието опрѣсненъ и свежъ.

Той знае кога е самъ, какъ да се не чувства уединенъ; и когато е всрѣдъ компания — какъ да не скучае.

живѣятъ въ паметьта ми. И мисля си... ето на кжде води живота безъ вѣра, безъ моралъ, безъ смисълъ и безъ творчество. Къмъ низостъ и мизерия, къмъ пороци и престѣпления! Право е, че много отъ тия хора не сж въ завидно материално положение, но сж здрави, енергични, въ сила да осигурятъ добрия животъ на себе си и на тия, на които живота тѣ сж дали. А тѣ забравятъ всичко свято, унижаватъ се до уровня на тѣпото животно и желаятъ следъ това да се кичатъ съ прозвището „човѣкъ“. Така си мислѣхъ въ тая мразовита мартенска нощ, въ която вѣрвамъ да не бѣ прѣвъ и последенъ тоя, който зави къмъ ул. „Три Светители“.

Хроносъ.

Той е приятелъ на децата си. Той е готовъ да посрещне смъртта всѣки моментъ безъ смущение и страхъ.

За него е разрешена окончателно половата проблема и той отбѣгва по нея всѣки видъ споръ.

Той е езичникъ въ вкусоветѣ си — християнинъ въ регулирането имъ.

Той е донѣгдѣ духовитъ. Вижда нѣщата въ истинската имъ свѣтлина и форма. Повечето нѣща го забавляватъ, но малко сж нѣщата, които го сгорещаватъ.

Той живѣе като надничаръ. Знае, че не може да живѣе съ договоръ въ тоя животъ.

Той е открилъ, че въ въздържанието е най голѣмия секретъ за сносно съществуване. Той прилага въ живота си добродетелта съ леснотата, съ която се прилага всѣки видъ порокъ.

Той отвърля отъ ума си веднага всѣка мисълъ, която започва да ферментира.

Той си опредѣля своя собственъ начинъ за живѣене. Той не ограничава и околнитѣ му въ това имъ формиране.

Той не прикрива възрастта си. Не желае да изглежда помладъ, или по-старъ отколкото е.

Той знае, че стори ли му се добро, или получи ли подаржкъ рано или по-късно ще трѣбва да се отплащатъ съ лихвитѣ.

Той откланя заблужденията, които го уморяватъ и храни, насърчава блѣнуетѣ си, които го теглятъ напредъ и вдигатъ все по-нависоко.

Колкото по остарява, става по благъ.

Той знае, че въ края на краищата има едно единствено нѣщо, което разрешава всички съмнения, разплита всѣка мъжнотия и устоява на всички дадени задължения и че това единствено нѣщо е великата божествена любовъ, запалена въ сърцето на човѣка.

Да скѣпимъ всѣки човѣкъ въ свѣтѣ!

Презъ една ужасно студена нощ валѣло като изъ рѣкавъ. Една бедна майка, вдовица, изкачвала съ мъжа една височина посрѣдъ поройния дѣждъ. Тя напредвала съ голѣма мъжа, крайно изморена. Най-сетне достигнала до къщата на лѣкаря и извикала: „Г-нѣ д-ре, детето ми е много болно“, „елате го вижте“.

Доктора позналъ нещастната вдовица и знаелъ, че тя не може да му плати визита. Срѣдъ нощъ е било и времето отвратително. Той си мислилъ: и да спася детето, не ще ми се плати, а ако то остане живо, ще бжде още единъ нещастникъ-товаръ за обществото.

При все това той пакъ отишелъ и далъ помощъ. Той е билъ вещь въ своята професия. Детето останало живо.

По-късно спасеното дете станало единъ отъ най великитѣ хора на свѣта. Това бѣ **Пойдъ Джорджъ**.

ХРОНИКА.

Научна учителска екскурзия.

Окръжната училищна инспекция, насърдена отъ добритѣ резултати на миналогодишната учителска екскурзия, предприема презъ Великденската ваканция нова такава съ 50 души учители и учителки отъ Шуменския окръгъ съ следния маршрутъ:

Шуменъ—Варна—Бургасъ—Сливенъ—Ямболъ—Стара-загора—Търново—Шуменъ.

Екскурзията ще се ръководи отъ окръжния училищенъ инспекторъ г. П. Сколаковъ и помощ окр. учил. инспекторъ г. К. Таневъ. Екскурзиянтитѣ ще трѣгнатъ на втория денъ на Великденъ.

Числото на екскурзиянтитѣ е вече попълнено.

Женското Македон. Д-во на Макед. братство „Поручикъ Мухомовъ“ урежда въ читал. „Арх. Михайлъ“ на 28 т. м. срѣда 4 часа следъ обѣдъ СКАЗКА на В. Петровъ Сказката е придружена съ нѣколко стотини оригинални образци.

Още единъ товаръ на гърба селския свещеникъ се слага единъ новъ родъ ревизия. Свещеникъ отъ село, служилъ 3—4 години, се приканва въ града да служи подъ наблюдението на кой градски свещеникъ. Съ тоя тѣрпи двойна загуба: първо — като се отнема отъ енорията, второ — харчи сума пари за прѣвозъ до града, храна, квартира и пр.

На учители, кооперации, банъ, секр.-бирници и пр. се прави ревизия. Не сме противъ такава и на свещеницитѣ, но никого дугиго го призоваватъ да прояви свои способности другаде, а на само мѣстослужение. Само свещеникъ отъ село се вика за ревизия другаде. А това е лошо. Зле коментира между селското свещеничество. Сѣтаме, че по-добре било, ако имъ се правеше ревизия по еноритѣ. Съ това ще се постигнатъ по-добри резултати. Ревизорътъ ще има възможность отъ близо да се запознае съ деиността на свещеника и да попрѣви грѣшкитѣ, ако такива намѣри.

Продѣлжава ли така — съставения между селското свещеничество и началството сж неизбѣжни.

Селски свещеникъ Б. Р. Когато се прави ревизия на църковното смѣтководство, прѣвѣтната дейность на свещеника държи ли се въ порядѣкъ или не, храма и пр., ревизорътъ отива самата енория. Но тукъ, въ случа не се прави никаква ревизия, а вика свещеника да се научи служи правилно. За самиятъ свещеникъ е по-добре да му се покаже грѣшкитѣ не предъ самия негови енорияши.

Ржкоположенъ е миналата дѣла за енорийски свещеникъ Дурмушката енория, Шуменско, минаристътъ Никола Христовъ.

Пожелаваме на младия свещеникъ ревностна служба.

Комитетътъ за постройка на Катедраална църква въ гр. Шуменъ свиква общогражданско събрание въ неделя на 25 того, следъ отпущъ на църква въ Църковния салонъ за приемане проектоуставъ.

ПОЛУЧИ се въ РЕДАКЦИЯТА **Обнова чрезъ просвѣта** **християнска съвестъ** — Планеторъ — гр. В. Търново.

Изъ прашнитѣ страници на сѣдебната архива.

Майка и синъ.

Щомъ часътъ ударваше два следъ полунощъ, тя ставаше, запалваше фенерчето и отиваше да пере или маже на тия, които отъ вечерта я ангажирваха.

Рѣцетѣ ѣ бѣха винаги набръчкани-изсмукани отъ водата, а прѣститѣ ѣ — изранени отъ варята.

Тя се бѣ вече прегърбила, ако и да бѣ ошена 35 години.

На никого не се оплакваше. Неуморно перѣше и мажеше... за да може да изучи сина си Стоенча.

Искаше да го види инженеръ!...

Имаше още две мамичета. Но на тѣхъ тя не обръщаше такова внимание и грижи.

— Тѣ сж женска страна, тѣхнитѣ кѣсметѣ е въ женитбата, — казваше тя.

— За Стоянча е, момиченцата ми, нека той да пие млѣчице и да си хапне хлѣбъ съ масло защото се учи, ... който се учи той трѣбва да се храни добре и хубаво... Инженеръ ще стане!... А пъкъ вий, ми-

личикитѣ ми, само съ хлѣбецъ и маслинки си закусете.—Така тя говорѣше всѣка сутринъ на момиченцата си.

И тѣ, като пораснаха, започнаха да се грижатъ за него и да се напредварватъ коя първа да му очисти обувката, или да му изчетка шапката, или почисти дрехитѣ!... Стоенчо бѣ щастливъ... бѣ заобиколенъ съ грижитѣ и ласкитѣ на майка си и сестричетата си.

Само учеше. За нищо не мислѣше... За него всичко имаше!... Млѣко, прѣсно масло, вкусно ядене, ... винаги чисто облекенъ, ... той не познаваше немотията!... Макаръ майка му и сестричетата му да минаваха само съ хлѣбъ и солъ, лукъ и чесънъ, ... и рѣдко въ нѣкои дни съ бобъ....

Най сетне Стоянчо свърши учението си!... Стана инженеръ!... Майка му ликуваше... Сестритѣ му, които вече бѣха оженени—първата за стражаръ, а втората за резилентъ, радваха се и тѣ, защото имаха вече братъ инженеръ!...

Стоенчо се ожени. Родиха му се деца. Жена му бѣ болничавъ, не можеше да ги гледа. На майка му се падна тежката грижа за отглеждането имъ. Нѣмаше почивка, нито дене, нито ноше. Очитѣ ѣ се бѣха зачервили отъ прекараниятъ безсънни нощи върху главата на болната му жена и малкитѣ му деца!...

Тя се бѣ още по-вече прегърбила!... Започнала бѣ да трепери отъ слабостъ!...

Стоенчо забогата. Много здания въ града се построиха. Той имъ бѣ ръководителя. По неговъ планъ се строеха...

Намисли той къща да си прави.

Хвърли око върху къщата на майка си!... Защото тя бѣ на най хубавото мѣсто—въ центъра на града.

Единъ денъ той и каза: — Майко, намислихъ къща да си направя. Знаешъ моето положение, ... като инженеръ изисква да живѣя при по добра обстановка, ... Ами знаешъ ли кжде намислихъ да я построя?.. Да съборя нашата къща и на нейно мѣсто да построя нова!..

Вѣрвамъ, че ти се радостъ ще се съгласишъ!... Но преди да ми отговоришъ, азъ искамъ

отъ тебе, да ми препишешъ къщата си, понеже тя е лично твоя, а не бащина ни; за да не бжда утре дѣрпанъ отъ сестритѣ си... Тѣ си иматъ къщи и могатъ да живѣятъ както и да е, но азъ не мога!.. Моето положение изисква всичко да бжде хубаво!... Отговори, майко, съгласна ли си да ми препишешъ къщата си?..

— Че за това питане ли трѣбва, бѣ, майко, тя е твоя. Когато искашъ ти я преписвамъ.

На другия денъ следъ тоя разговоръ, Стоянчо се яви съ майка си предъ Нотариуса, гдето последната изповѣда, че му продала къщата си за 5000 л. които напълно получила отъ него, вследствие на което Нотариуса му издаде надлежния нотариаленъ актъ. ...

Той събори къщата на майка си и върху нея построи хубава и солидна такава!

— Навѣнъ, скоро, скоро, да си приберешъ дрипитѣ и да напуснешъ къщата ми!... една сутринъ Стоянчо викаше на майка си!...

— Върви при дѣщеритѣ си, тѣ да те гледатъ!... Азъ не мога да те гледамъ!... Ти си вече изумѣла!... Ти си про-

ста и глупава!... Не си моята къща!... Ти на всяка крачка ме срамишъ!... Върви си!...

— Стоянчо, майка, ... кжде да иде!... Ти знаешъ при сестритѣ ти не мога да да!... Тѣ ми сж сърдити къщата, която ти преписахъ изстена тя.

— Не те искамъ!... Чу Върви си!... И изтласка майка си отъ къщи на вѣнъ!

— Три години се сѣдиха. Тя не можа да установи, продажбата, извършена между нея и сина и, Стоянча, е силно лативна и дѣлото се реши полза на Стоянча!... Кой може да допусне, че Стоянчо, инженерътъ, не е далъ 5000 л. на майка си за къщата?...

Единъ недѣленъ денъ, който излязохъ отъ църквата, и кой ме побута и съ изнемошъ гласъ заридъ!...

— Синко, дай ми нѣщичъ заради Бога!...

Това бѣ Майката на инженера Стоянчо.

Петроний